

Leiding van de Heilige Geest, gaven en dienst in de vergadering

Eén van de kostbaarste waarheden die God in deze laatste dagen weer in het licht gesteld heeft, is die van de tegenwoordigheid van God de Heilige Geest in de vergadering van de heiligen. De verloochening van deze waarheid is voor het grootste deel de oorzaak en één van de belangrijkste kentekenen van het verval in de belijdende Christenheid. Ieder gelovig hart moest over deze zonde treuren en zich daarover diep verootmoedigen voor God en met Daniël belijden: 'Wij hebben gezondigd'.

Het kwaad te verwijderen en alle gelovigen terug te brengen tot dat 'wat van het begin af is', ligt niet in onze macht; wij kunnen ons echter persoonlijk a;in de Goddelijke beginselen onderwerpen en ons afscheiden van alle menselijke instellingen, door welke God de Heilige (leest verhinderd wordt Zijn hoogste gezag uit te oefenen en Zijn werkzaamheid tot zegen van de heiligen en van de wereld te ontvouwen. Dit moest door alle gelovigen geschieden; want hoe treurig is het met instellingen verbonden te zijn, waar de mens, met menselijk gezag bekleed, de gehoorzaamheid aan het Woord verwerpt en op de belijdende Christenheid het stempel drukt dat aan het naderend oordeel over haar herinnert. Waar de heiligen in ware godsvrucht in de Naam van de Heer Jezus vergaderd zijn, daar is de tegenwoordigheid niet alleen van Christus Zelf - o, onuitsprekelijke zegen! - maar óók van God de Heilige Geest een feit (Matt. 18:20; 1 Kor. 3:16, 12:4-11; Ef. 2:22). Wie kan de draagwijdte en kostbaarheid hiervan volkomen erkennen?

De Heer Jezus heeft de bedoeling, de Zijnen in hun samenkomsten te zegenen. Hij wil hen door Zijn Geest invoeren in de heerlijke genade volle raadsbesluiten van God en onderwijzen over Zijn eigen heerlijkheid, zowel die van Zijn Persoon als die van Zijn volmaakt werk, over de kostbare verbinding van de Zijnen met Hem en met de Vader, over hun verhouding tot de wereld, over de wijsheid van Gods wegen en over Zijn liefde, goedheid, genade en trouw. Dat kan echter slechts daar naar Zijn welgevallige wil en op de door Hem bedoelde wijze gebeuren, waar de tegenwoordigheid van God de Heilige Geest verwerkelijkt en aan Hem de leiding overgelaten wordt. Zeker zal Hij de Zijnen door iedere door Hem begaafde heilige zegenen, als deze in godsvrucht de dienst uitoefent, maar het is een andere zaak, of zij overal de door Hem toegedachte zegen ontvangen kunnen. Dan moeten wij zeggen: Nee! Dat kan alleen daar plaatsvinden, waar men in de Naam van de Heer Jezus, dat betekent in de erkenning van Zijn gezag samenkomt.

Voor een godvrezend hart is het gezegend te weten dat, zoals Christus eens werkelijk bij de Zijnen op aarde was, nu even werkelijk niet alleen Hijzelf, maar ook God de Heilige Geest in de vergadering van de heiligen aanwezig is, als zij in de Naam van de Heer Jezus vergaderd zijn. Deze waarheid kan echter alleen door een eenvoudig geloof verwerkelijkt worden. Waar dit geloof niet is, daar bindt de Christen zich liever aan iets zichtbaars, aan zwakke mensen en hun dwaze instellingen, dan dat hij zich geheel aan de leiding van God de Heilige Geest overgeeft. Juist zoals Israël eens in de woestijn, toen Mozes lang op de berg Sinaï bleef, zijn toevlucht tot een gouden kalf nam, in plaats van in het geloof op de grote en goede God te vertrouwen. Men kan het zich goed voorstellen.

De verwerkelijking van de tegenwoordigheid van God de Heilige Geest eist ware heiligheid en godsvrucht, in een diepe afhankelijkheid van Hem en een volkomen vertrouwen op Hem. De menselijke organisaties met hun ambtelijk aangestelde predikanten daarentegen ontheffen de Christen meer of minder van zijn verantwoordelijkheid en veroorloven hem een vrijere bewe-

ging; kortom hij hoeft zich over de dienst niet te bekommeren, er zijn immers mensen die dat alles ambtshalve doen. Men denkt er daarbij niet aan, hoezeer God daardoor bedroefd wordt, de Heilige Geest opzij gezet en de gelovige de hem door God toegedachte zegen verliest.

Het zij mij vergund nog eenmaal op de twee bovenaangeduide gezegende waarheden te wijzen:

1. God de Heilige Geest is werkelijk in de vergadering van de heiligen aanwezig evenals de Heer Jezus Zelf.
2. Hij alleen wil daar de leiding hebben.

Zo is het dus uitgesloten dat een bepaalde orde vastgesteld mag worden, waarnaar de dienst in de vergadering geleid wordt. Verder kan geen enkele gelovige naar zijn eigen believeen een dienst in haar uitoefenen, maar evenmin mag een menselijke beperking van de dienst plaatsvinden. Niemand heeft het recht in de eredienst, bij de bediening van het Woord en in de bidstond, wat de dienst betreft, een plaats in te nemen die hem niet door God gegeven en waarvoor hij niet door Hem bekwaam gemaakt is. De vrijheid in de dienst bestaat daarin, dat God de Heilige Geest vrij werken kan. O, hoe gezegend zouden wij zijn, als wij bij al onze samenkomsten Zijn heilige tegenwoordigheid verwezenlijkten en onder Zijn leiding stonden!

In het Oude Testament lezen we: 'Bewaar uw voet, als gij in het huis van God ingaat; en wees liever nabij om te horen, dan om het slachtoffer van de zotten te geven: want zij weten niet dat zij kwaad doen. Wees niet te snel met uw mond en uw hart haaste zich niet een woord voort te brengen voor Gods aangezicht; want God is in de hemel en gij zijt op de aarde; daarom laat uw woorden weinig zijn' (Pred. 4:17 en 5:1). Daaraan moest de Israëliet denken als hij in de tempel ging. Hem was van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest in het midden van de heiligen niets bekend. Ons echter, die grotere zegeningen en inniger verbindingen met God hebben, moest het bewustzijn dat God de Heilige Geest in ons midden is, een nog ernstiger beweeggrond tot een heilige eerbied en een godzalige vrees zijn, dan de gedachte dat God in de hemel is en wij op aarde zijn.

Als Zijn tegenwoordigheid door onze zintuigen kon worden waargenomen, als ons oog Hem kon zien, zoals eens de discipelen de Heer op aarde zagen, welke hoogst ernstige gevoelens zouden ons vervullen! Hoe plechtig stil zouden wij zitten, hoe opmerkzaam luisteren en hoe vol eerbied op Zijn doen acht geven, hoe volkomen zouden wij Hem vertrouwen! Niemand zou dan voorbarig durven spreken, niemand zou afgunst in zijn hart koesteren of aan vleselijke opwinding, omdat deze of die broeder sprak, plaats geven. Geen liefdeloze kritiek zou plaats vinden en zeker liet niemand zijn gedachten ronddwalen, om zo de zegen te verliezen. Zou echter de werkelijkheid van Zijn tegenwoordigheid minder invloed op ons uitoefenen, omdat haar waarneming nu voor ons een zaak van het geloof en niet van aanschouwen is?

Kostbaar en gezegend is de verwerkelijking van bovenstaande waarheid. Dat hebben wij zeker allen reeds ondervonden. Het kon voorkomen dat pauzes intraden, die een onkundige als onaangenaam kon hebben aanvoeld, maar ons lieten ze nog meer de tegenwoordigheid van de Heer Jezus ondervinden. Niemand waagde het in een boek te bladeren of de stilte door voorbarig spreken te onderbreken om de pauze te beëindigen. Daar merkte men geen onrustige beweging en geen nieuwsgierigheid, wat er nu wel gebeuren zou; welke broeder zou opstaan om te bidden of te leren. Alle harten dachten aan de Heer Jezus. En zeker gaf Hij dan een lied, een onderwijzing of een gebed, dat in overeenstemming was met de toestand en de behoeften van de heiligen, zodat de gevoelens en wensen van allen daardoor tot uitdrukking gebracht werden en de vergadering met veel lof, dank en voorbedding eindigde.

Wij weten uit de Schrift dat de Heer Jezus door de Heilige Geest aan de gemeente of de vergadering tot haar opbouwning gaven gegeven heeft (Efeze 4:11-14). Hij alleen heeft het recht dit te doen. Al zou iemand goed kunnen redeneren en vlot kunnen spreken, als hij de vergadering niet 'ten goede', 'tot opbouwning' kan dienen, dan heeft de Heer Jezus hem niet voor de dienst tot opbouwning van de vergadering bestemd! Matigt hij zich nu toch die dienst aan, dan onteert hij de Heer Jezus, bedroeft de Heilige Geest en veracht de vergadering van God. Hij is niet aan God de Heilige Geest onderworpen, maar doet zijn eigen wil, waarvan de Schrift zegt, dat die 'afgoderij en beeldendienst' is (1 Sam. 15:23).

De Heilige Geest deelt de gaven toe, zoals Hij wil (1 Kor. 12:11), en wel zó, dat de gave van de één de uitoefening van de gave van de ander niet verhindert. Wij lezen in 1 Kor. 12:29-30: 'Zijn allen apostelen? Zijn allen profeten? Zijn allen leraars?'. Nee, niet alle gelovigen hebben deze gaven. God heeft sommigen in de gemeente gesteld: 'ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars'.

In de georganiseerde kerken is gewoonlijk één man ambtelijk aangesteld tot bediening van de belijdende gemeente. Dan is het getal van hen die mogen dienen dus in strijd met Gods Woord (1 Kor. 14:26-31) beperkt tot één. Hoe verkeerd! Er zou veel te zeggen zijn over de onbijbelse inrichting van de kerken, maar we houden ons nu meer bezig met de dienst in een samenkomst van gelovigen, die op de grondslag van de Schrift staan en die het absoluut gezag van God de Heilige Geest en van het Woord van God erkennen. Desondanks kunnen bij alle vasthouden aan de beginselen van de Schrift toch de broeders praktische fouten maken.

Het kan niet genoeg betreurd worden als iemand uit eigen aandrifft een lied opgeeft, een gebed uitspreekt, of een gedeelte uit de Schrift voorleest, zonder door God de Heilige Geest te worden geleid. Door zijn dienst in de vergadering belijdt de broeder, dat hij door God de Heilige Geest geleid of aangespoord wordt. Is deze belijdenis onwaar, dan begaat hij een vermetele handeling, hij zondigt tegen de Heer. Wie een klein beetje begrijpt wat gemeenschap is, die zal weten hoe moeilijk het is een lied op te geven, of een gebed uit te spreken, dat voor God uitdrukking geeft aan de ware toestand van de vergadering en aan haar behoeften. Wie zou dit kunnen doen zonder de onmiddellijke leiding van God de Heilige Geest?

De hele vergadering heeft de verantwoordelijkheid, er over te waken dat de dienst in afhankelijkheid van God de Heilige Geest uitgeoefend wordt. Als zij dat niet doet, maar alles zijn gang laat gaan, zonder de schuldigen in liefde, wijsheid en genade te vermanen, dan is de dienst niet tot opbouwning maar tot schade.

Iedere door de Heilige Geest begaafde broeder die godvruchtig wandelt, moet gelegenheid hebben zijn gave uit te oefenen. Dient hij met zegen, dan zal de vergadering hem bemoedigen ook in andere plaatsen zijn gave te besteden. Want de gave is niet alleen voor de plaatselijke vergadering gegeven, maar voor het gehele lichaam van Christus.

Het is zeer te betreuren als een broeder met een bijzondere gave in de plaatselijke vergadering steeds de gehele dienst overneemt en broeders met mindere begaafdheid niet aan het woord laat komen. Hier geldt het Woord van de Apostel: 'Een ieder zie niet [alleen] op zijn eigen [kwaliteiten], maar een ieder [zie] ook op die van anderen' (Fil. 2:4), dat wil zeggen ieder moet de gave van de ander achten en tot uitoefening laten komen. Dat zal ook gebeuren als de begaafde broeder niet met zichzelf vervuld is en zijn dienst in afhankelijkheid van zijn Heer uitoefent. Hoewel liefdeloze kritiek zeer te veroordelen is, zou de vergadering in het eerstgenoemde geval

gedwongen zijn de broeder in alle liefde te vermanen om het bovenstaand Woord aan de Filippiërs ter harte te nemen.

In het eerste deel van onze overdenking hebben we gezien dat Christus de gaven voor Zijn lichaam gegeven heeft. Nooit is echter in een bepaalde stad of dorp het gehele lichaam van Christus op aarde aanwezig maar altijd slechts een gedeelte daarvan. Zelfs toen de Gemeente nog, zoals in de tijd van de apostelen een zichtbare eenheid was, kon het toch voorkomen, dat in een bepaalde vergadering niemand evangelist was en in een andere vergadering niemand herder of leraar. Tegenwoordig, nu de Gemeente verscheurd is, is dit nog veel meer het geval. Christus draagt echter zorg voor Zijn lichaam en geeft haar de noodzakelijke gaven tot haar nut. Alle gelovigen in een bepaalde plaats vormen samen de vergadering of gemeente aldaar. Zo kan het gebeuren dat onder hen, die tot de Naam van de Heer Jezus samenkomen, weinig of in het geheel geen gaven zijn, terwijl die wel voorkomen bij gelovigen die op een andere grondslag samenkomen in die plaats. Maar ook het omgekeerde kan het geval zijn.

Als men nu op de door God gewilde wijze, dus tot de Naam van de Heer Jezus samenkomt, wil dat nog niet zeggen, dat daardoor ook vanzelf de gaven vermeerderd worden. Een broeder, die door de Heer niet voor evangelist, herder of leraar bestemd is, zal zó'n gave dan ook niet ontvangen, alleen om het feit dat hij met hen vergadert die tot de Naam van de Heer Jezus samenkomen, waar dus de tegenwoordigheid van God de Heilige Geest en 'de vrijheid' van de dienst erkend worden. Nooit zal het tot opbouw van de vergadering dienen, als zij die van de Heer geen gave ontvangen hebben, zich toch zo'n plaats aanmatigen en een dergelijke dienst uitoefenen. Veel meer zal dit maar verwarring stichten. Echter: 'God is niet [een God] van verwarring, maar van vrede, zoals in alle gemeenten van de heiligen' (1 Kor. 14:33).

De moeilijkheden met betrekking tot de gaven en de dienst komen slechts daar voor, waar men op de juiste wijze naar het Woord van God vergadert. Waar alles reeds van tevoren door een kerkorde (reglement voor een kerkgenootschap) is vastgelegd, daar gaat alles volgens het vaste patroon en model zijn gang. Daar houdt de onbekeerde mens van en óók de gelovige als hij niet geestelijk is. God wil alle heiligen echter in oefening houden. De dienst moet in gemeenschap met Hem en naar Zijn Woord geschieden. Dat brengt de vergadering in oefeningen die voor het vlees zeer onbehaaglijk zijn, omdat de vleselijke gelovige zijn rust en zijn gemak liefheeft. Het is daarom voor zo'n gelovige niet zwaar een geldelijk offer voor een aangesteld persoon te brengen, als hij daarmee maar van zijn verantwoordelijkheid ontheven is.

Graag wil ik nu nog iets zeggen over het onderscheid tussen de eredienst en de dienst van het Woord. Bij de eredienst spreekt de gelovige tot God en brengt Hem lof, dank en aanbidding; bij de dienst van het Woord echter spreekt God tot de mens, door Zijn dienaren die het Woord verkondigen. Het voorrecht eredienst uit te oefenen heeft iedere gelovige; het is hem verleend door Gods genade, die hem hiertoe waardig gemaakt heeft op grond van het gestorte bloed van Christus (Hebr. 9:13-14; 10:19-22; 13:10-15).

Tot de dienst van het Woord in de vergadering heeft alleen die gelovige 'de vrijheid', aan wie de Heer een gave voor deze dienst gegeven heeft. Iedere godvrezende broeder daarentegen kan een lied opgeven of een gebed of dankzegging uitspreken. Dat moet men niet alleen verwachten van hen die een gave voor de dienst van het Woord ontvangen hebben. Natuurlijk moet de Heilige Geest het de broeder op het hart leggen de mond van de vergadering te zijn en dat gebed of die dankzegging voor God te brengen, of dat lied op te geven waardoor de werkelijke gevoelens, wensen of behoeften van de vergadering tot uitdrukking worden gebracht.

Als wij nu enerzijds vaststellen, dat alleen God de Heilige Geest het recht heeft de gaven voor de dienst van het Woord aan te wijzen en ze in de vergadering tot uitoefening van die dienst op te wekken, zo is anderzijds bij 'de vrijheid' van de dienst het gevaar aanwezig, dat iemand voorbarig en zelfgenoegzaam is, dus dat hij handelt zonder zich werkelijk geheel door de Heilige Geest te laten leiden. Alleen God de Heilige Geest heeft de vrijheid de ene broeder op te wekken een lied op te geven en de andere broeder in het hart te werken een gebed uit te spreken en een derde broeder aan te sporen om de vergadering te leren en te vermanen. Daar wij echter mensen zijn die nog het vlees, de van Adam geërfde boze natuur in ons hebben, zo is de mogelijkheid aanwezig dat iemand zich door het vlees laat leiden in plaats van door de Geest. Hij kan een lied opgeven omdat de melodie hem bevalt, of bidden omdat hijzelf op de voorgrond wil treden, ja, hij kan zich aanmatigen de vergadering te leren en te vermanen omdat hij zichzelf graag hoort. Dan is het godsdienstige vlees helaas de bron van de dienst!

Hoe dieptreurig en bedroevend voor God, als in de dienst in de vergadering het godsdienstige vlees gaat werken, dat vlees, waarvan Christus zegt dat het 'van geen nut is' (Joh. 6:63). Dat vlees, dat boos en verdorven is en dat vijandschap is tegen God (Rom. 8:5-7). Christus moest daarvoor sterven; in Zijn dood is het vlees geoordeeld. De gelovige moet zich dan ook dood houden voor de zonde. Voor iedere dienstknecht is het belangrijk uit welke bron hij put en alle heiligen zijn verplicht te oordelen, of de Geest of het vlees zich laat gelden. 'Beproeft de geesten, of zij uit God zijn' (1 Joh. 4:1).

Daar er in principe voor geen enkele broeder een belemmering is zich te uiten, zo ligt het voor de hand, dat iemand die zijn vlees niet beteugelen wil, deze 'vrijheid' misbruikt om een lied op te geven, een dankzegging uit te spreken of een gedeelte voor te lezen en daarover te spreken. Dan zou het bijvoorbeeld kunnen gebeuren, dat bij het samenkomen aan de Tafel van de Heer Jezus veel gezongen en voorgelezen werd, maar geen geestelijke broeder tijd kreeg voor een voor God welgevallige dankzegging. Dat zou zeer te betreuren zijn. En wat zou God van zó'n eredienst denken? Zijn hart zou zeker bedroefd zijn en alle geestelijk gezinde harten ook. In zó'n geval, moeten broeders met inzicht, handelen, opdat zo iets zich niet herhaalt. Dit kan gebeuren, doordat men er in een kring van broeders in liefde over spreekt en de schuldigen of onwetenden in liefde vermaant.

Men moet ook niet denken, als er bij het samenkomen van de heiligen een stilte ontstaat, dat men daar dan een einde aan moet maken. Dit gevaar ontstaat vooral, als er vreemden aanwezig zijn, waarvan men aanneemt dat zij de stilte ongepast en onbehaaglijk vinden. Het kan zijn dat door deze stilte de armoede van de vergadering openbaar wordt en dan zouden alle heiligen zich moeten verootmoedigen; is zo'n stilte echter van de Heer, dan zal zij zeker tot opbouw dienen, doordat iedere ziel gelegenheid heeft zich in alle rust met de Heer Jezus Zelf bezig te houden.

Verder bestaat het gevaar dat een broeder een lied opgeeft of een gedeelte uit het Woord van God voorleest omdat dat hem eens tot zegen was en hij van mening is, dat dit ook nu alle heiligen tot zegen zal zijn. Als dat de leidende gedachte zou zijn dwaalt men zeer. Het lied of het Schriftgedeelte moet in overeenstemming zijn met de behoeften en de toestand van de heiligen nu. Op het ogenblik, toen het betreffende lied of Schriftgedeelte tot zegen was, was er misschien een zekere druk of een moeilijkheid aanwezig en God gebruikte het lied of het Schriftgedeelte tot zijn bemoediging en vertroosting. Daarom mag hij echter op een ander tijdstip de vergadering niet in zijn vroegere persoonlijke moeilijkheden en omstandigheden betrekken, maar veel-

eer aan de Geest de keuze van het lied en het Woord overlaten en zich geheel aan Zijn leiding toevertrouwen, opdat Hij in overeenstemming met de toestand en de behoeften van de vergadering kan handelen.

Men heeft de ervaring opgedaan, dat broeders die onder een zekere druk stonden, in de bidstond probeerden deze last van zich af te wentelen. Daarbij werd de gehele vergadering tot hun persoonlijke toestand naar beneden getrokken. Het gebed voor een privé-moeilijkheid of een persoonlijke nood hoort thuis in de binnenkamer maar niet in de bidstond van de heiligen.

Om als de mond van de vergadering te kunnen dienen en haar gevoelens, kortom, de toestand van alle heiligen voor God tot uitdrukking te kunnen brengen, moet de betreffende broeder zich met hen éénmaken. De eredienst kan alleen dan echt en oprecht zijn, als hij de juiste uitdrukking is van de toestand en de gevoelens van hen, die samengekomen zijn. In het algemeen kan men zeggen, dat als God een hogere toon laat horen die in alle harten weerklank vindt er daardoor aan de eredienst een hoger karakter wordt verleend. Maar welk een pijnlijke indruk maakt het, als de toestand van de vergadering zo zwak is, dat die niet in overeenstemming is met de warme hartelijke uitdrukking van lof die een geestelijke broeder voor God brengt, omdat de andere broeders koud en in hun gedachten afwezig en verstrooid zijn.

Bij de dienst van het Woord ligt het anders. Hier kan God, daar Hij tot ons spreekt, waarheden verkondigen die wij misschien nog nooit gehoord hebben, of die opgehouden hebben met dezelfde kracht in ons te werken als toen wij ze voor de eerste maal hoorden. Daarom moet de Heilige Geest Zelf bij alles onze Goddelijke Leidsman zijn.

Voorwaarden voor de dienst van het Woord zijn liefde tot de Heer Jezus en kennis van het Woord van God. Uit de liefde tot Hem vloeit de liefde tot de heiligen en tot zondaren vanzelf voort. De apostel Paulus kon van zichzelf en van zijn medewerkers zeggen: 'De liefde van Christus dringt ons' (2 Kor. 5:14). Geen hoge dunk van een vermeende eigen voortreffelijkheid (wat ijdelheid is), geen macht van de gewoonte, ook geen ongeduld, die de rust niet verdragen kan, maar liefde tot de Heer Jezus moet de drijfveer tot de dienst van het Woord zijn. En wat het Woord van God betreft, schrijft de apostel Paulus aan Timotheüs: 'Wat gij van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan trouwe mensen, die bekwaam zullen zijn om ook anderen te leren' (2 Tim. 2:2). De oudste of opziener moest de volgende eigenschappen bezitten: 'Die vasthoudt aan het betrouwbare Woord naar de leer, opdat hij in staat is, zowel om met de gezonde leer te vermanen, als om de tegensprekers te weerleggen' (Titus 1:9).

Verder behoren wij een diep gevoel van onze verantwoordelijkheid te bezitten. Als iemand spreekt, [laat het zijn] als uitspraken van God (1 Petr. 4:11). Dat betekent niet alleen dat hij nauwkeurig naar de leer van de Schrift spreekt, maar óók dat zijn woorden gevoeld worden als uitspraken van God tot de vergadering, zoals Hij die in overeenstemming met de toestand van de vergadering geven wil.

Het is mogelijk, dat iemand weinig of in het geheel geen scholing heeft ontvangen en niet in staat is zich op een mooie grammaticaal juiste wijze uit te drukken, maar toch een goede dienstknecht van Christus is. Het is echter noodzakelijk dat de dienaar een geest van bezonnenheid heeft en zich bijvoorbeeld in het gebed dan ook niet tot de Vader wendt en dan voortgaat dat Hij op Golgotha gestorven is. Of tot Christus bidt en dan zegt dat Hij Zijn eigen Zoon gegeven heeft. Dat zou geen gebed zijn dat door de Heilige Geest geleid is. We moeten ons eerbiedig en zorgvuldig uitdrukken in overeenstemming met de nauwkeurige wijze waarop de Heilige Geest Zelf

Zich uitgedrukt heeft in het Woord van God.

Waar ware vroomheid en onderworpenheid aan de Heilige Geest gevonden wordt, is de erediensdienst en de dienst van het Woord tot eer van God en tot zegen van de hoorders. Daar zal men niet liefdeloos bekritisieren, maar de zwakke broeders, waarvan men weet dat zij een gave van de Heer ontvangen hebben en godvrezend zijn, tot de dienst opwekken.

En evenzo hen die geen gave hebben maar toch in getrouwheid voor de Heer wandelen, aanmoedigen aan de dankzegging en het gebed deel te nemen. Het is zeer te betreuren, als broeders die al jarenlang de vergadering bezoeken, nooit een lied opgeven of een gebed uitspreken. Hier is dikwijls gebrek aan trouw en aan een geestelijke gezindheid aanwezig. Geve de Heer dat alle verlost en bij het samenkomen met hun hart en geweten voor God staan, om alleen dat te doen wat naar Zijn welbehagelijke wil is, tot eer van Zijn Naam en tot zegen voor de heiligen en voor de onbekeerden, opdat, als een ongelovige of een onkundige binnenkomt, deze door allen overtuigd, door allen beoordeeld wordt, ja dat het verborgene van zijn hart openbaar wordt, en hij, terwijl hij op zijn aangezicht neervalt, God zal aanbidden en zal verkondigen, dat God werkelijk onder hen is (1 Kor. 14:24-25).

O. Kunze